

Arrest

nr. 300 053 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: Mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VANDEPUT loco advocaat S. SAROLEA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 10 november 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 mei 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je werd geboren in het dorp Miz Ghunday, in het district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar omstreeks (...)2006. Daar woonde je je hele leven. Je ging niet naar school of naar de madrassa, maar was herder voor de twintig geiten van je gezin.

Je vader werkte voor de lokale politie, net als zijn twee broers (jouw paternale ooms), S. G. en I. G.. Je paternale ooms werden voor je vertrek gedood door de Taliban, en daarna werd ook je vader door de groepering ontvoerd. Je oudere broer, A., verdween kort daarna ook. Daarna begonnen de Taliban ook jou en je broers lastig te vallen: ze sloegen jullie als ze jullie tegenkwamen, puur wegens het werk van je vader. Aan jou vroegen de Taliban bovendien twee keer om water voor hen te transporteren.

Je oom langs moederskant, D., vreesde dat de Taliban je uiteindelijk zouden doden en regelde je uitreis uit Afghanistan. Je vertrok rond eind december 2020. Na een reisweg van vier maand kwam je aan in België, waar je op 15 april 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Omstreeks september 2022 keerde je vader terug naar huis: hij was erin geslaagd op een onbewaakt moment weg te vluchten van bij de Taliban. Hij vertelde dat hij, gedurende de periode van ongeveer twee jaar dat hij bij de Taliban was, veel geslagen werd als bestraffing voor zijn werk voor de Afghaanse overheid.

Bij thuiskomst begon je vader naar je broer te zoeken. Hij pleegde wat telefoontjes en kwam er zo achter dat je broer al die tijd bij N., een mede-dorpeling die nu in Familo woonde, ondergedoken had geleefd. Je broer keerde terug naar huis. Sederdien werken je vader en je broer in de landbouw. Wel komen de Taliban nog altijd, om de 4-5 dagen, naar hen en naar jou zoeken. Je vader en broer verstoppen zich dan in de woning.

Ter staving van je asielrelaas legde je de volgende documenten neer: een attest van een neuropsycholoog.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Verder legde je een attest neer van neuropsycholoog A. H.. Daarin wordt uitgelegd dat je een intelligentietest hebt afgeleid waaruit blijkt dat je een IQ hebt van 64. Er moet op worden gewezen dat het attest te summier is - waarop later in de beslissing uitgebreider wordt teruggekomen - om aan te nemen dat je cognitief vermogen dermate is aangetast dat het je ervan zou weerhouden om op coherente wijze je verhaal te vertellen. Dat blijkt ook geenszins uit de verklaringen die je aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat je er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aan je relaas kan immers geen geloof worden gehecht.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je vader en paternale ooms werkten voor de lokale politie. Je verklaringen daarover zijn immers tegenstrijdig.

Tijdens je gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je immers nog dat je ooms en je vader werkten als soldaat voor het Afghaanse nationaal leger (ANA) (Vragenlijst DVZ 3.5, Persoonsgegevens DVZ rubriek 15A). Dat verklaarde je ook bij je aanmelding in België, op het moment van je asielaanvraag (MINTEH-fiche p. 4). Tijdens je gehoor op het CGVS verklaar je echter dat je vader werkte voor de lokale politie, net als je paternale ooms, en dat zij gewoonlijk samenwerkten (CGVS p. 14). Je stelt weliswaar dat politie en leger hetzelfde zijn, en dat je je vergist hebt. Het komt echter bevreemdend over dat je zo consequent aanhield dat je familie voor het nationaal leger werkte, op twee verschillende gehoormomenten (je aanmelding, en je DVZ-gehoor), om dan pas bij je gehoor op het CGVS te verklaren

dat ze eigenlijk voor de lokale politie (en niet de nationale politie, laat staan het nationale leger) werkten. Dit breekt de geloofwaardigheid van het werk van je familieleden af.

Bovendien verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat je vader pas begon te werken in dienst van de Afghaanse overheid nadat je beide paternale ooms gestorven waren (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS echter verklaarde je dat je ooms samenwerkten met je vader en dat je vader éérs voor de overheid ging werken, en dan pas je ooms (CGVS p. 14-15). Bij confrontatie stel je dat je vader en ooms min of meer tegelijk bij de politie gingen: eerst je vader, en vier of vijf dagen later je ooms (CGVS p. 18). Die uitleg heft echter niet de tegenstrijdigheid op met je verklaringen van op de DVZ, waarin je stelde dat je ooms al gestorven waren nog voor je vader zelfs maar begonnen was bij de Afghaanse overheid. Dit haalt de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van je familieleden nog verder onderuit.

Bovendien leg je geen enkel document neer om het werk van je vader of je paternale ooms te attesteren, ondanks je contacten met je vader en je maternale oom (CGVS p. 6-7). Je uitleg voor het ontbreken van die documenten is dat je vader ze bij zich droeg en dat de Taliban ze in beslag namen toen ze je vader ontvoerden. Bovendien raakte de ruimte waar je familie documenten bewaarde volledig verwoest: je jongere broer stak de kamer per ongeluk in brand toen jij al in België was (CGVS p. 12, 19). Wat daar ook van zij, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat je geen enkel document neerlegt dat de geloofwaardigheid kan herstellen van het beweerd werk van je vader en ooms.

Er moet geconcludeerd worden dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je vader en ooms ooit werkzaam waren voor de Afghaanse overheid. Dit zet bij voorbaat de geloofwaardigheid van je volledige relaas op losse schroeven, gezien de vervolgingsfeiten die je aanhaalt voortvloeien uit de tewerkstelling van je vader (CGVS p. 10, 19).

Bovendien legde je tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen af over de vervolgingsdaden van de Taliban tegen jou.

Zo was je tegenstrijdig over de manier waarop de Taliban je benaderden. Bij je aanmelding stelde je nog dat de Taliban je bedreigden via brieven, hetgeen je dan weer ontkende tijdens je gehoor op het CGVS (MINTEH-fiche p. 4, CGVS p. 14). En daarnaast stelde je tijdens je gehoor op de DVZ nog dat de Taliban je vroegen om voor hen te spioneren, terwijl je op het CGVS enkel zegt dat ze je sloegen, en je verder gewoon vroegen om water voor hen te dragen (CGVS p. 10). Bij confrontatie met deze laatste tegenstrijdigheid stel je eerst dat water brengen en spioneren hetzelfde is, en vervolgens dat de Taliban je inderdaad telkens vroegen om voor hen te spioneren. Wanneer gevraagd wordt welke info je voor hen moest verzamelen, weet je dat niet (CGVS p. 17). Het feit dat je bij confrontatie één van beide versies bevestigt, is niet ernstig, en schaadt je geloofwaardigheid.

Daarbij kan ook worden opgemerkt dat het al niet overtuigend overkomt dat de Taliban je überhaupt de bedoeling hadden om jou iets aan te doen. Je verklaart dat de Taliban je in de periode voor je vertrek vier à vijf keer tegenkwamen, en dat ze je twee keer vroegen om water te brengen en je de andere keren enkel sloegen. Ze lieten je echter telkens naar huis gaan na deze ontmoetingen (CGVS p. 10, 17). Er is geen duidelijke aanleiding voor het gegeven dat je maternale oom plots dacht dat de Taliban je zouden doden, waardoor hij je het land uitstuurde (CGVS p. 11).

Je onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over de vervolgingsdaden van de Taliban tegen jou halen de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit.

Tot slot legde je weinig overtuigende en bevreemdende verklaringen af over het gedrag van je familie in reactie op de vervolging door de Taliban.

Zo zou je oudere broer A. na de ontvoering van je vader gevlucht zijn naar een voormalige dorpeling, N., die in Familo woont. Hij deed dat zonder iemand van je familie op de hoogte te brengen, waardoor jullie hem ontvoerd en zelfs dood waanden (MINTEH-fiche p. 4, Vragenlijst 3.5, CGVS p. 11). Dat komt op zich al onaannemelijk over: je stelt weliswaar dat hij niet wilde verraden worden en daarom niks liet weten, maar redelijkerwijze had kunnen worden verwacht dat hij minstens aan de familie zou laten weten dát hij zou vluchten, maar eventueel uit voorzorg gewoon zou geheimhouden waar precies naartoe. Nog eigenaardiger is dat je familie er niet in geslaagd is je broer te vinden na zijn verdwijning. Dat bleek immers bijzonder eenvoudig: toen je vader naar huis terugkeerde en vaststelde dat je broer weg was, pleegde hij wat telefoontjes, waaronder naar N., en hoorde zo meteen dat je broer bij N. verbleef (CGVS p. 13). Wanneer je gevraagd wordt waarom je familie N. niet kon bellen vóór je vader naar huis terugkwam, reageer je bijzonder ontwijkend. Eerst stel je dat je vader niet kon bellen, omdat hij gevangen zat. Wanneer je erop wordt gewezen dat je moeder, oom langs moederskant, of het dorpshef Z. ook hadden kunnen bellen, stel je dan weer dat de dorpelingen met hun eigen problemen bezig zijn. Dat verklaart geenszins waarom je familie niet minstens rondgebeld heeft bij de verdwijning van je broer.

Verder stel je dat je vader na zijn toevallige ontsnapping van bij de Taliban gewoon naar huis terugkeerde, waar hij zich vestigde in jullie eigen gezinswoning, waar hij tevoren ook verbleef (CGVS p. 6). Ook je broer vestigde zich na zijn terugkeer uit Familo gewoon terug thuis (CGVS p. 6, 8, 13). Dat kan niet overtuigen: gezien de Taliban op de hoogte zijn van jullie verblijf, mogelijk op zoek waren naar je broer, en logischerwijze op zoek waren naar je vader na zijn ontsnapping, kan niet worden ingezien waarom je

vader en broer zich precies op de éne plek zouden vestigen waar de Taliban hen het makkelijkst zouden kunnen vinden. Bovendien blijken er alternatieven geweest te zijn: zo heb je twee maternale tantes en een maternale oom, die wonen in Familo, op twee uur van je dorp, én kon je broer een tweekal jaar (de duurtijd van je vaders ontvoering) bij N. in Familo terecht (CGVS p. 6-7). Nog bevreemdender wordt dat wanneer blijkt dat de Taliban naar je vader en broer blijven zoeken, en dat ze daarbij liefst om de vier à vijf dagen blijven langskomen in je huis (CGVS p. 8, 13). Je verklaart dat je vader en broer zich dan in de woning verstoppen – bevreemdend genoeg betreden de Taliban de woning immers niet, bij hun zoektocht naar je vader en broer – maar er kan niet worden ingezien waarom zij een dergelijke risicovolle handelswijze zouden verkiezen boven de mogelijkheid om zich elders of bij iemand anders in veiligheid te brengen, al was het maar tijdelijk.

Je bevreemdende en onaannemelijke verklaringen over het gedrag van je eigen familie kunnen allermist overtuigen en halen je geloofwaardigheid nog verder onderuit.

Er moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan je asielrelaas. Je hebt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat je in Afghanistan een gegronde vrees zou moeten koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat je er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het document dat je neerlegt, het attest van neuropsycholoog, verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Dit attest meldt dat je een IQ-test hebt afgelegd in het kader van de terugbetaling van logopedie, waaruit gebleken zou zijn dat je een IQ hebt van 64. Je voogd meldde tijdens het gehoor dat er momenteel geen andere attesten (te verwachten) zijn en dat er geen verdere opvolging is, hoewel het wel de bedoeling is om naar een gespecialiseerde school te gaan (CGVS p. 20). Zij opgemerkt dat het attest geen enkele bijkomende informatie bevat over de test die je aflegde, zijn betrouwbaarheid en de bruikbaarheid van dergelijke gestandaardiseerde test in een interculturele context. Het attest bevat evenmin informatie over de praktische implicaties van een dergelijke IQ-score, waardoor het CGVS ook daarover niet kan oordelen. Verder werden geen attesten bezorgd die een uitgebreide, sluitende diagnose bevatten van een (eventuele) mentale beperking. Het CGVS kan niet anders dan in het algemeen te stellen dat uit het gehoor bleek dat je de vragen begreep en er inhoudelijk op antwoordde. Verder kan opgemerkt worden dat het gegeven een lager IQ te hebben niet de facto wil zeggen dat je niet in staat zou zijn om te vertellen welke jobs je familieleden doen of wat je werkelijk meegemaakt hebt. Bovenstaande inconsistenties en onaannemelijkheden kunnen dan ook niet zomaar worden toegeschreven aan een laag IQ.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid

viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin

wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals

bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Je verklaart dat je gezinsleden nog steeds in je eigen huis verblijven en dat je contacten met hen onderhoudt (CGVS p.7) Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/9, 57/1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Verzoeker volhardt in zijn vrees bij terugkeer gedood te worden door de taliban.

Hij gaat voorts concreet in op zijn kwetsbaar profiel waaronder zijn nationaliteit, minderjarigheid en laag IQ en tracht voorts de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Daarbij bespreekt hij de werkzaamheden van zijn vader en ooms voor de nationale politie, de vervolgingsdaden van de taliban jegens hem en het gedrag van zijn familie in reactie op de vervolging door de taliban.

Vervolgens meent verzoeker dat hij, naast zijn vluchtrelaas, dient erkend te worden als vluchteling gezien hij behoort tot verschillende sociale groepen zoals een "achterlijke, een verwesterde kind" en als een teruggekeerde afgewezen asielzoeker die dicht bij het Westen staat.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus wordt vooreerst benadrukt dat verzoeker heel kwetsbaar is en niet autonoom is alsook aangestipt dat verzoeker geen enkele maturiteit had toen hij in Afghanistan was waarbij wordt toegelicht dat verzoeker bovendien geen contact meer heeft met zijn familie en niet weet of ze verhuisd zijn. Tot slot wordt nader ingegaan op de veiligheidssituatie in Afghanistan en meer bepaald Nangarhar, verzoekers regio van herkomst.

2.2. Stukken

2.2.1. Op 7 december 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een eerste aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, die eveneens wordt toegevoegd;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie", 5 mei 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.

2.2.2. Op 2 november 2023 dient verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waaraan hij volgende stukken toevoegt:

- attest van 25 september 2023 inzake een oriëntatie naar het speciaal onderwijs;
- schoolattest van 26 september 2023 inzake het speciaal onderwijs;
- schoolattest van 15 juni 2023;
- observatieverslag van 16 juni 2023 van M. C. met een kopie van diens identiteitskaart;
- neuropsychologisch attest inzake IQ-resultaten;
- IQ-beoordelingsattest van 3 oktober 2022;
- getuigenis van 25 juni 2023 van verzoekers voogd;
- individueel begeleidingsplan van juli 2023.

2.2.3. Verweerder dient op 18 december 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een tweede aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023.
- EUAA, "Afghanistan-Country Focus" van december 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Verder legde je een attest neer van neuropsycholoog A. H.. Daarin wordt uitgelegd dat je een intelligentietest hebt afgeleid waaruit blijkt dat je een IQ hebt van 64. Er moet op worden gewezen dat het attest te summier is - waarop later in de beslissing uitgebreider wordt teruggekomen - om aan te nemen dat je cognitief vermogen dermate is aangetast dat het je ervan zou weerhouden om op coherente wijze je verhaal te vertellen. Dat blijkt ook geenszins uit de verklaringen die je aflegde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen."

Door zijn jonge leeftijd en kwetsbaar profiel te benadrukken waarmee geen rekening zou zijn gehouden, brengt verzoeker, in wiens hoofde als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden werden aangenomen en steunmaatregelen werden verleend, geen dienstige elementen bij die afbreuk kunnen doen aan voorgaande pertinente motieven.

Verzoeker betoogt dat zijn IQ van 64 veel zegt over de mentale capaciteit en intellectuele rijpheid van een persoon en voert aan dat verweerder indien hij van mening is dat het neergelegd attest te beknopt was, contact had moeten opnemen met de neuropsycholoog of nog een bijkomend attest had moeten vragen. Tevens wordt middels verzoekers aanvullende nota gewezen op de bijgebrachte attesten en getuigenissen waarin sprake is van een zeer laag IQ, een mentale achterstand, een gebrek aan autonomie en een nood aan gespecialiseerd/bijzonder onderwijs. De Raad moet evenwel vaststellen dat ondanks deze bijgebrachte elementen en stukken in casu uit het gehoor, dat werd afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, geenszins kan afgeleid worden dat er zich noemenswaardige problemen hebben voorgedaan en verzoeker niet in staat was concreet en uitgebreid te antwoorden op de hem gestelde vragen. Uit verzoekers persoonlijk onderhoud blijkt afdoende dat hij in de mogelijkheid werd gesteld om zijn verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te repliceren op de vragen. Verzoeker kreeg reeds bij aanvang van het persoonlijk onderhoud een omstandige inleiding omtrent het verloop ervan en stelde dit begrepen te hebben alsook de tolk goed te begrijpen (persoonlijk onderhoud, p. 3-4, 19). Verzoeker werd er tevens uitdrukkelijk op gewezen dat hij steeds kon aangeven

wanneer er iets niet duidelijk zou zijn of hij de tolk niet zou begrijpen en er werden ook meerdere pauzes ingelast (persoonlijk onderhoud, p. 4, 12, 18). In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer zowel open als gesloten vragen heeft gesteld en waar nodig de vragen heeft geherformuleerd, hetgeen verzoeker toeliet om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden op het einde hun opmerkingen geven. Bovendien kan inzake verzoekers betoog dat hij geen schoolopleiding heeft genoten opgemerkt worden dat dit niet valt te rijmen met verzoekers eerdere verklaring in het kader van zijn fiche "Mineur Etranger Non Accompagné" waarbij hij stelde naar de Koranschool te zijn geweest en te kunnen lezen en schrijven (fiche MENA, p. 4) zoals ook blijkt uit zijn verklaringen in het kader van de middels de aanvullende nota van 2 november 2023 bijgebrachte individueel begeleidingsplan (stuk 8, p. 16). Noch uit verzoekers gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt zodoende dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

Daarenboven heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaard in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 11, vraag 30) en maakte hij in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" geen gewag van mentale problemen of andere gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' van 5 augustus 2021).

Hierbij kan nog aangestipt worden dat het feit dat een persoon een verstandelijke beperking heeft of ongeschoold is met eventueel een laag IQ, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming helemaal niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89), te meer in casu verzoeker steunmaatregelen werd verleend en hij reeds in Afghanistan, alwaar hij werkzaam was als herder en naar de Koranschool is gegaan, wel in staat bleek op jonge leeftijd actief deel te nemen aan het dagelijkse leven (fiche MENA, p. 4, Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 8).

Voorgaande vaststellingen in acht genomen wordt aldus niet aangetoond dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen verklaringen af te leggen en deel te nemen aan de asielpprocedure.

Zodoende treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd worden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban wegens de eerdere werkzaamheden van zijn vader en overleden ooms bij de Afghaanse politie. Tevens heeft verzoeker aangegeven dat hij door de taliban gedwongen werd met hen samen te werken.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. Vooreerst treedt de Raad verweerders oordeel bij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn vader en paternale ooms voor de Afghaanse politie werkten. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt overwogen:

"Tijdens je gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde je immers nog dat je ooms en je vader werkten als soldaat voor het Afghaanse nationaal leger (ANA) (Vragenlijst DVZ 3.5, Persoonsgegevens DVZ rubriek 15A). Dat verklaarde je ook bij je aanmelding in België, op het moment van je asielaanvraag (MINTEH-fiche p. 4). Tijdens je gehoor op het CGVS verklaar je echter dat je vader werkte voor de lokale politie, net als je paternale ooms, en dat zij gewoonlijk samenwerkten (CGVS p. 14). Je stelt weliswaar dat politie en leger hetzelfde zijn, en dat je je vergist hebt. Het komt echter bevreemdend over dat je zo consequent aanhield dat je familie voor het nationaal leger werkte, op twee verschillende gehoormomenten (je aanmelding, en je DVZ-gehoor), om dan pas bij je gehoor op het CGVS te verklaren dat ze eigenlijk voor de lokale politie (en niet de nationale politie, laat staan het nationale leger) werkten. Dit breekt de geloofwaardigheid van het werk van je familieleden af."

Bovendien verklaarde je op de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat je vader pas begon te werken in dienst van de Afghaanse overheid nadat je beide paternale ooms gestorven waren (Vragenlijst 3.5). Op het CGVS echter verklaarde je dat je ooms samenwerkten met je vader en dat je vader éérs voor de overheid ging werken, en dan pas je ooms (CGVS p. 14-15). Bij confrontatie stel je dat je vader en ooms min of meer tegelijk bij de politie gingen: eerst je vader, en vier of vijf dagen later je ooms (CGVS p. 18). Die uitleg heft echter niet de tegenstrijdigheid op met je verklaringen van op de DVZ, waarin je stelde dat je ooms al gestorven waren nog voor je vader zelfs maar begonnen was bij de Afghaanse overheid. Dit haalt de geloofwaardigheid van de tewerkstelling van je familieleden nog verder onderuit.

Bovendien leg je geen enkel document neer om het werk van je vader of je paternale ooms te attesteren, ondanks je contacten met je vader en je maternale oom (CGVS p. 6-7). Je uitleg voor het ontbreken van die documenten is dat je vader ze bij zich droeg en dat de Taliban ze in beslag namen toen ze je vader ontvoerden. Bovendien raakte de ruimte waar je familie documenten bewaarde volledig verwoest: je jongere broer stak de kamer per ongeluk in brand toen jij al in België was (CGVS p. 12, 19). Wat daar ook van zij, kan het CGVS niet anders dan vaststellen dat je geen enkel document neerlegt dat de geloofwaardigheid kan herstellen van het beweerd werk van je vader en ooms.

Er moet geconcludeerd worden dat je niet aannemelijk gemaakt hebt dat je vader en ooms ooit werkzaam waren voor de Afghaanse overheid. Dit zet bij voorbaat de geloofwaardigheid van je volledige relaas op losse schroeven, gezien de vervolgingsfeiten die je aanhaalt voortvloeien uit de tewerkstelling van je vader (CGVS p. 10, 19)."

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins valabele argumenten bij ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

Door zijn inconsistenties te ontkennen en louter te volharden in één versie van zijn verklaringen, kan verzoeker geen ander licht werpen op zijn tegenstrijdige verklaringen. Waar verzoeker spreekt van een vertaalprobleem moet vastgesteld worden dat verzoeker met deze post factum ponering zijn inconsistenties niet kan verklaren nu hij zowel bij aanvang als op het einde van zijn gehoor uitdrukkelijk aangaf de tolk goed te hebben begrepen en noch verzoeker noch zijn advocaat hierover opmerkingen hadden (persoonlijk onderhoud, p. 4, 19). Daarenboven had verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan te vragen en zo opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, zoals ook uitdrukkelijk werd aangestipt tijdens het onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 2-3) doch heeft verzoeker dit nagelaten.

Aangaande het gebrek aan documenten omtrent de voorgehouden werkzaamheden van zijn vader en ooms, voert verzoeker aan dat hij zich niet bewust was van de implicaties hiervan en stelt dat hij ondertussen geen contact meer kan opnemen met zijn familie daar hij zijn gsm kwijt is. Verzoeker overtuigt allerminst. Hij werd immers reeds in het kader van zijn vragenlijst van 5 augustus 2021 gewezen op het belang van documenten waarbij werd aangestipt dat van hem werd verwacht om alle stukken in zijn bezit voor te leggen en om al het mogelijke te doen om stukken te bekomen (Vragenlijst van 5 augustus 2021, punt 1. Voorafgaand advies). Bovendien onderhield verzoeker ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk contacten met zijn maternale oom en zijn vader die ondertussen is teruggekeerd (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) doch kan niet blijken dat hij ernstige en aanhoudende pogingen heeft ondernomen en de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde documenten inzake de werkzaamheden van zijn vader en ooms te bekomen hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsvrees.

Volledigheidshalve stipt de Raad inzake het profiel van verzoekers vader en zijn ooms nog aan dat daargelaten de vaststelling dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, uit de beschikbare landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, hoe dan ook niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten/politie (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55). Familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen, kunnen evenwel ook vervolging riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de Taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid.

De Raad wijst er in dit verband evenwel op dat verzoekers ooms reeds zijn overleden en dat zijn vader die volgens verzoeker reeds was opgepakt door de taliban terug thuis is en samen met zijn broer die tevens terug thuis is, in staat is om in de landbouw te werken (persoonlijk onderhoud, p. 6-9,11, 13). De commissaris-generaal wijst in dit verband in de bestreden beslissing terecht op de onaannemelijke verklaringen aangaande het gedrag van verzoekers familie.

Verzoeker maakt zodoende in casu wegens de eerdere beweerde werkzaamheden van zijn vader die zich terug thuis bevindt en van zijn overleden ooms geen actuele en persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing met reden geoordeeld dat verzoeker tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen aflegde over de vervolgingsdaden van de taliban jegens hem:

“Zo was je tegenstrijdig over de manier waarop de Taliban je benaderden. Bij je aanmelding stelde je nog dat de Taliban je bedreigden via brieven, hetgeen je dan weer ontkende tijdens je gehoor op het CGVS (MINTEH-fiche p. 4, CGVS p. 14). En daarnaast stelde je tijdens je gehoor op de DVZ nog dat de Taliban je vroegen om voor hen te spioneren, terwijl je op het CGVS enkel zegt dat ze je sloegen, en je verder gewoon vroegen om water voor hen te dragen (CGVS p. 10). Bij confrontatie met deze laatste tegenstrijdigheid stel je eerst dat water brengen en spioneren hetzelfde is, en vervolgens dat de Taliban je inderdaad telkens vroegen om voor hen te spioneren. Wanneer gevraagd wordt welke info je voor hen moest verzamelen, weet je dat niet (CGVS p. 17). Het feit dat je bij confrontatie één van beide versies bevestigt, is niet ernstig, en schaadt je geloofwaardigheid.

Daarbij kan ook worden opgemerkt dat het al niet overtuigend overkomt dat de Taliban je überhaupt de bedoeling hadden om jou iets aan te doen. Je verklaart dat de Taliban je in de periode voor je vertrek vier à vijf keer tegenkwamen, en dat ze je twee keer vroegen om water te brengen en je de andere keren enkel sloegen. Ze lieten je echter telkens naar huis gaan na deze ontmoetingen (CGVS p. 10, 17). Er is geen duidelijke aanleiding voor het gegeven dat je maternale oom plots dacht dat de Taliban je zouden doden, waardoor hij je het land uitstuurde (CGVS p. 11).

Je onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over de vervolgingsdaden van de Taliban tegen jou halen de geloofwaardigheid van je relaas nog verder onderuit.”

Verzoeker repliceert dat hij nooit dreigbrieven heeft gekregen en licht toe dat hij enkel mondeling werd bedreigd en werd geslagen bij zijn weigering om samen te werken met de taliban.

Evenwel moet de Raad vaststellen dat verzoeker door louter te volharden in wederom één versie zijn verklaringen er niet in slaagt zijn eigen uitdrukkelijke inconsistente verklaringen te ontkrachten.

De Raad stipt hierbij aan dat deze fiche waarbij verzoeker verklaarde middels brieven bedreigd te worden door de taliban, deel uitmaakt van het administratief dossier en dan ook een element betreft waarmee de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming rekening kan houden. Het inzagerecht stelt verzoeker immers in staat om zijn dossier op het CGVS in te kijken en kennis te nemen van de inhoud.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekers naam, geboortedatum, geboorteplaats, etniciteit/taal, regio van herkomst en familiesamenstelling zowel in de fiche als tijdens het interview op de DVZ en het gehoor op het CGVS op dezelfde wijze werden weergegeven. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker tijdens zijn interview op het bureau MINTEH wel degelijk in staat was om zijn verklaringen af te leggen. Zodoende kan niet aangenomen worden dat enkel de verklaringen over de wijze van bedreigingen door de taliban onjuist zouden zijn genoteerd of begrepen. Verweerder kon zich bijgevolg nuttig beroepen op dit document teneinde verzoekers relaas te beoordelen.

De commissaris-generaal heeft voorts nog op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker weinig overtuigende en bevreemdende verklaringen aflegde over het gedrag van zijn familie in reactie op de vervolging door de taliban:

“Zo zou je oudere broer A. na de ontvoering van je vader gevlucht zijn naar een voormalige dorpeling, N., die in Familo woont. Hij deed dat zonder iemand van je familie op de hoogte te brengen, waardoor jullie hem ontvoerd en zelfs dood waanden (MINTEH-fiche p. 4, Vragenlijst 3.5, CGVS p. 11). Dat komt op zich al onaannemelijk over: je stelt weliswaar dat hij niet wilde verraden worden en daarom niks liet weten, maar redelijkerwijze had kunnen worden verwacht dat hij minstens aan de familie zou laten weten dát hij zou vluchten, maar eventueel uit voorzorg gewoon zou geheimhouden waar precies naartoe. Nog eigenaardiger is dat je familie er niet in geslaagd is je broer te vinden na zijn verdwijning. Dat bleek immers bijzonder eenvoudig: toen je vader naar huis terugkeerde en vaststelde dat je broer weg was, pleegde hij wat telefoontjes, waaronder naar N., en hoorde zo meteen dat je broer bij N. verbleef (CGVS p. 13). Wanneer je gevraagd wordt waarom je familie N. niet kon bellen vóór je vader naar huis terugkwam, reageer je bijzonder ontwijkend. Eerst stel je dat je vader niet kon bellen, omdat hij gevangen zat. Wanneer je erop wordt gewezen dat je moeder, oom langs moederskant, of het dorpshef Z. ook hadden kunnen

bellen, stel je dan weer dat de dorpelingen met hun eigen problemen bezig zijn. Dat verklaart geenszins waarom je familie niet minstens rondgebeld heeft bij de verdwijning van je broer.

Verder stel je dat je vader na zijn toevallige ontsnapping van bij de Taliban gewoon naar huis terugkeerde, waar hij zich vestigde in jullie eigen gezinswoning, waar hij tevoren ook verbleef (CGVS p. 6). Ook je broer vestigde zich na zijn terugkeer uit Familo gewoon terug thuis (CGVS p. 6, 8, 13). Dat kan niet overtuigen: gezien de Taliban op de hoogte zijn van jullie verblijf, mogelijk op zoek waren naar je broer, en logischerwijze op zoek waren naar je vader na zijn ontsnapping, kan niet worden ingezien waarom je vader en broer zich precies op de éne plek zouden vestigen waar de Taliban hen het makkelijkst zouden kunnen vinden. Bovendien blijken er alternatieven geweest te zijn: zo heb je twee maternale tantes en een maternale oom, die wonen in Familo, op twee uur van je dorp, én kon je broer een tweetal jaar (de duurtijd van je vaders ontvoering) bij N. in Familo terecht (CGVS p. 6-7). Nog bevreemdender wordt dat wanneer blijkt dat de Taliban naar je vader en broer blijven zoeken, en dat ze daarbij liefst om de vier à vijf dagen blijven langskomen in je huis (CGVS p. 8, 13). Je verklaart dat je vader en broer zich dan in de woning verstoppen – bevreemdend genoeg betreden de Taliban de woning immers niet, bij hun zoektocht naar je vader en broer – maar er kan niet worden ingezien waarom zij een dergelijke risicovolle handelswijze zouden verkiezen boven de mogelijkheid om zich elders of bij iemand anders in veiligheid te brengen, al was het maar tijdelijk.

Je bevreemdende en onaannemelijke verklaringen over het gedrag van je eigen familie kunnen allermist overtuigen en halen je geloofwaardigheid nog verder onderuit.”

Verzoeker stelt niet te weten waarom zijn broer niet zei waar hij naartoe ging en waarom hij zo lang bij een dorpeling bleef zonder enig teken te geven. Verzoeker denkt dat het was omdat zijn broer niet wilde dat de taliban zijn familie zouden mishandelen of bedreigen om erachter te komen waar hij zich schuilhield. Er wordt in het verzoekschrift toegelicht dat de familie probeerde om deze broer te vinden maar dat het ingewikkeld was waarbij alleen de oom in staat was om stappen te ondernemen. Verzoeker geeft verder aan dat zijn vader alles probeerde om zijn zoon te vinden. Voorts verklaart verzoeker met betrekking tot de bezoeken van de taliban aan het huis dat zij het huis wel degelijk hebben betreden doch zijn vader en broer zich verstopten en dat het laatste dat hij heeft gehoord is dat zijn familie wilde verhuizen om aan de taliban te ontsnappen maar niet weet hoe de zaken er nu voor staan.

Verzoeker kan allermist overtuigen daar hij louter volhardt in zijn verklaringen, post factum nuanceringsen aanbrengt en verweerders terechte weigeringsmotieven bekritiseert zonder valabele elementen bij te brengen die hier een ander licht op werpen. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en er rechtstreeks uit voortvloeien, in casu de bedreigingen door de taliban jegens verzoeker en zijn familie en de verdwijning van zijn broer. Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan voorgaande concrete bevindingen die steun vinden in de door hemzelf geschetste context.

In zoverre verzoeker zijn gebrekkige, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen tracht te verschonen door zijn gebrekkige intellectuele capaciteiten, wordt vooreerst gewezen op volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing:

“Het document dat je neerlegt, het attest van neuropsycholoog, verandert niets aan bovenstaande appreciatie. Dit attest meldt dat je een IQ-test hebt afgelegd in het kader van de terugbetaling van logopedie, waaruit gebleken zou zijn dat je een IQ hebt van 64. Je voogd meldde tijdens het gehoor dat er momenteel geen andere attesten (te verwachten) zijn en dat er geen verdere opvolging is, hoewel het wel de bedoeling is om naar een gespecialiseerde school te gaan (CGVS p. 20). Zij opgemerkt dat het attest geen enkele bijkomende informatie bevat over de test die je aflegde, zijn betrouwbaarheid en de bruikbaarheid van dergelijke gestandaardiseerde test in een interculturele context. Het attest bevat evenmin informatie over de praktische implicaties van een dergelijke IQ-score, waardoor het CGVS ook daarover niet kan oordelen. Verder werden geen attesten bezorgd die een uitgebreide, sluitende diagnose bevatten van een (eventuele) mentale beperking. Het CGVS kan niet anders dan in het algemeen te stellen dat uit het gehoor bleek dat je de vragen begreep en er inhoudelijk op antwoordde. Verder kan opgemerkt worden dat het gegeven een lager IQ te hebben niet de facto wil zeggen dat je niet in staat zou zijn om te vertellen welke jobs je familieleden doen of wat je werkelijk meegemaakt hebt. Bovenstaande inconsistenties en onaannemelijkheden kunnen dan ook niet zomaar worden toegeschreven aan een laag IQ.”

De Raad moet vaststellen dat, de overwegingen onder 2.3.4. in acht genomen, verzoeker ook met de bijkomende attesten en stukken bijgebracht middels zijn aanvullende nota die zijn beperkte intellectuele capaciteiten en mentale achterstand bevestigen, niet aantoon dat – en de Raad ziet ook niet in in welk opzicht – zijn zeer lage intelligentie ertoe zou leiden dat van hem, iemand die verklaart omwille van een gegronde vervolgingsvrees voor de taliban te zijn gevlucht uit zijn land van herkomst alwaar hij autonoom genoeg werd geacht om als herder zijn eigen vee van liefst 20 à 30 dieren te hoeden (Verklaring DVZ,

p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 8; aanvullende nota van 6 november 2023, stuk 8, p. 10), niet mag worden verwacht dat hij eenduidige verklaringen aflegt omtrent de werkzaamheden van zijn vader en ooms die de kern van zijn vrees betreffen en dat hij consistente, aannemelijke verklaringen kan afleggen over de persoonlijke vervolgsdaden van de taliban jegens hem en zijn familie.

Verzoeker kan door zijn kwetsbaar profiel, zijn gebrek aan scholing, zijn mentale achterstand en jonge leeftijd te benadrukken allerm minst bovenstaande pertinente weigeringsmotieven ombuigen. Immers wijst de Raad erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze jong en ongeschoold is, redelijkerwijze verwacht kan worden dat die doorleefde, consistente en nauwkeurige verklaringen kan afleggen over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees, te meer de Raad daarnaast vaststelt dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld (supra 2.3.4.).

De Raad bemerkt verder aangaande verzoekers vrees verstoten te worden uit de samenleving en zijn familie waarbij wordt benadrukt dat hij nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs en een gespecialiseerde ondersteuning, dat verstoting en stigmatisering slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker, die na zijn vertrek uit Afghanistan contacten heeft onderhouden met zijn familie in Afghanistan, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of de gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. De Raad stelt hierbij vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij in Afghanistan, alwaar hij als herder zijn eigen vee van liefst 20 à 30 dieren hoedde en naar de Koranschool is gegaan en alwaar hij dus actief kon deelnemen aan het dagelijkse leven (fiche MENA, p. 4, Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 8; aanvullende nota van 2 november 2023, stuk 8, p. 10), problemen heeft ondervonden of werd gevisieerd/verstoten omwille van zijn beperkte intellectuele capaciteiten. In tegendeel verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij in Afghanistan geen andere problemen heeft ervaren buiten de problemen omwille van de beweerde werkzaamheden van zijn vader en ooms (persoonlijk onderhoud, p. 19).

Dat verzoeker in België met bepaalde moeilijkheden kampt in het dagelijkse leven en met name veel moeite heeft met onderwijs en taalverwerving, het dagelijks autonoom functioneren en nood heeft aan gespecialiseerd onderwijs wijst niet op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan alwaar een familiaal netwerk aanwezig is (zie ook infra 2.3.5.3.).

In zoverre verzoeker betoogt een vrees te koesteren omwille van een gedwongen rekrutering door de taliban wijst de Raad er nog volledigheidshalve op dat uit de meer recente landeninformatie die door verweerder bij aanvullende nota werd bijgebracht er gewezen wordt op de elementen die het risico op gedwongen rekrutering vergroten met name: de leeftijd, gender (jonge mannen), de regio van herkomst (in geval van rekrutering door de IS) en de militaire achtergrond (EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023, p. 63). Verzoeker toont geenszins aan onder dergelijk profiel te vallen, waardoor er niet volgehouden kan worden dat hij wel degelijk een risico loopt op gedwongen rekrutering door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker die niet aantoonst te beschikken over enig militair profiel of bepaalde vaardigheden en wiens vluchtrelaas niet geloofwaardig wordt geacht, blijft in gebreke enige elementen bij te brengen om een gedwongen rekrutering aannemelijk te maken gelet op de beschikbare actuele landeninformatie. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde drie jongere broers te hebben (Verklaring DVZ, p. 9). Verzoeker verduidelijkt geenszins waarom enkel hij en niet deze broers het risico zouden lopen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban.

In navolging van bovenstaande maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan gedwongen gerekruteerd zou worden.

De neergelegde documenten die betrekking hebben op verzoekers schoolloopbaan, zijn traject in België en beperkte intellectuele capaciteiten waarmee reeds rekening werd gehouden (zie onder meer supra 2.3.4., 2.3.5.2. en infra 2.3.5.3. en 2.3.6) kunnen geen ander licht werpen op de appreciatie van de Raad dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.5.2. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen

zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geïntenseerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verweerder in zijn aanvullende nota's en bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023, p. 96-100).

Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in afbreuk te doen aan de omstandige motieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vermeende verwestering die de Raad kan bijtreden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar algemene landeninformatie, zijn kwetsbaarheid en jonge leeftijd, zijn laag IQ, het gegeven dat hij asiel aanvraagde in Europa en zijn schoolloopbaan en nood aan gespecialiseerd onderwijs benadrukt, besluit de Raad dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

In casu kan uit de aangebrachte elementen niet worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet in concreto aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Uit de bijgebrachte elementen blijkt daarentegen ontegensprekelijk dat verzoeker in België dagelijks moeilijkheden ondervindt, een zwakke evolutie vertoont, niet autonoom is, regelmatig afwezig is van school, een gebrekkige hygiëne heeft en er een taalbarrière is (zie stuk 4 bij de aanvullende nota van 2 november 2023; stuk 7 bij voormelde aanvullende nota; stuk 8 bij voormelde aanvullende nota, p. 10, 12, 13, 17).

Er moet hierbij verder vastgesteld worden dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om in concreto aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn veertien jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij naar de Koranschool ging en werkzaam was als herder (fiche MENA, p. 4, Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 8) waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, en ondertussen terug zijn vader, vijf broers en drie zussen alsook een maternale oom en twee maternale tantes nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, 7). Daarenboven verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nog in contact staat met zijn maternale oom en ook met zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) die het volgens hem goed stellen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij, ondanks dat hij na zijn persoonlijk onderhoud zijn gsm zou verloren zijn en geen contacten meer kan hebben met zijn familie, bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen terugvallen op zijn uitgebreid familiaal netwerk. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en het gebrek aan respect voor de fundamentele rechten aanhaalt en stelt dat hij daar geen (gespecialiseerd) onderwijs kan genieten, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en

geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Met betrekking tot de verwijzing naar rechtspraak moet opgemerkt worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, en ondertussen terug zijn vader, vijf broers en drie zussen alsook een maternale oom en twee maternale tantes nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, 7). Daarenboven verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nog in contact staat met zijn maternale oom en ook met zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) die het volgens hem goed stellen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij, ondanks dat hij na zijn persoonlijk onderhoud zijn gsm zou verloren zijn en geen contacten meer kan hebben met zijn familie, bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen terugvallen op zijn uitgebreid familiaal netwerk. Tot slot kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde dat zijn familie eigen velden heeft (10 jerib land) en dat zijn maternale oom zijn reis betaalde (persoonlijk onderhoud, p. 8; Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie

vierde (2 814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Ondanks dat in de aangebrachte attesten onder meer gewag wordt gemaakt van een laag IQ, een mentale achterstand en een gebrek aan autonomie, oordeelt de Raad dat uit de voorgelegde elementen niet afdoende blijkt op welke manier verzoekers gebrekkige intellectuele en mentale capaciteiten hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Afghanistan in die mate dat deze tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt uit de voorgelegde attesten immers niet concreet dat verzoekers mentale gezondheid omwille van zijn mentale achterstand dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer gelet op zijn familiaal netwerk in Afghanistan hetgeen in België ontbreekt.

Hoewel er uitvoerig wordt betoogd dat verzoeker niet autonoom is, er geen gespecialiseerde ondersteuning is in Afghanistan en hij bij terugkeer gedesoriënteerd zal zijn aan de rand van de maatschappij en zijn familie, waarmee hij geen contacten meer heeft, waardoor hij ook ten prooi zal vallen van de taliban, moet de Raad naast voorgaande vaststellingen opmerken dat verzoeker evenwel in

Afghanistan reeds op jonge leeftijd autonoom genoeg werd geacht om als herder zijn eigen vee van liefst 20 à 30 dieren te hoedden en naar de Koranschool is gegaan zodat afdoende blijkt dat hij actief kon deelnemen aan het dagelijks leven in Afghanistan (fiche MENA, p. 4, Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 7; persoonlijk onderhoud, p. 8; aanvullende nota van 2 november 2023, stuk 8, p. 10).

Hoewel verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, blijkt verder uit zijn verklaringen wel dat hij weet hoe gepast te reageren in geval van geweld in zijn regio: zo gaf hij aan dat hij niet meer naar school kon gaan wegens de vele gevechten en hij zijn vee terugbracht wanneer er tijdens zijn werkzaamheden als herder gevechten uitbraken (persoonlijk onderhoud, p. 6, p. 17). De vaststelling dat verzoeker weet hoe te reageren in geval van geweld en dat hij actief deelnam aan het dagelijkse leven, is een duidelijke indicatie dat zijn mentale capaciteiten geen risicoverhogende factor zijn in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien verklaarde verzoeker bij de DVZ in goede gezondheid te verkeren (Verklaring DVZ van 5 augustus 2021, p. 11, vraag 30) en wordt ook in het individueel begeleidingsplan van juni 2023 bevestigd dat het op medisch vlak goed gaat met verzoeker (aanvullende nota van 2 november 2023, stuk 8, p. 9). In casu kan zodoende niet vastgesteld worden dat verzoekers toestand dermate precair is of zodanig is beschadigd dat hij, in vergelijking met andere burgers in Afghanistan, over minder weerbaarheid beschikt om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen, te meer verzoeker niet aantoont dat hij dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, en ondertussen terug zijn vader, vijf broers en drie zussen alsook een maternale oom en twee maternale tantes nog in Afghanistan verblijven (Verklaring DVZ, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 6, 7). Daarenboven verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij nog in contact staat met zijn maternale oom en ook met zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 6-7) die het volgens hem goed stellen. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij, ondanks dat hij na zijn persoonlijk onderhoud zijn gsm zou verloren zijn en geen contacten meer kan hebben met zijn familie, bij terugkeer naar Afghanistan niet meer zou kunnen terugvallen op zijn uitgebreid familiaal netwerk.

Tot slot herhaalt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads rechtspraak rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of

reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.12. Waar verzoeker wijst op het hoger belang van het kind dat dient te primeren, merkt de Raad hierbij op dat hoewel het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, de loutere verwijzing naar dit hoger belang (vervat in onder meer artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet) niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

De Raad benadrukt hierbij nog dat verzoeker een voogd werd toegewezen en persoonlijk werd gehoord op het CGVS, dit in het bijzijn van zijn voogd en advocaat, door een medewerker met expertise in het horen van minderjarigen of kwetsbare personen. Bij de beoordeling van zijn verklaringen werd overigens uitdrukkelijk rekening gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker kreeg tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. In deze omstandigheden kan niet vastgesteld worden dat verzoekers rechten niet of niet afdoende werden gerespecteerd.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

R. VAN DAMME,

De griffier,

R. VAN DAMME

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

H. CALIKOGLU